

Γράφει ο **kokkiniotis**

[Παλαιότερη επίκαιρη ανάρτηση]

Σαράντα έξι χρόνια πριν. Στις 16 Δεκεμβρίου 1974, στο Θέατρο **«Αλίκη»**, έγινε μέσα σε μεγάλη κοσμοσυρροή μια τιμητική εκδήλωση για τον **Κώστα Βάρναλη**.

Ο ίδιος δεν μπόρεσε να παρευρεθεί για λόγους υγείας. Είχε μόλις πάρει εξιτήριο από το νοσοκομείο όπου είχε εισαχθεί στις 4 Δεκέμβρη. Έμαθε όμως τι έγινε, πόσος κόσμος τον τίμησε. Άκουσε και για το ποίημα που είχε γράψει προς τιμήν του το 1956 ο **Γιάννης Ρίτσος** και το διάβασε ο ίδιος στην εκδήλωση αυτή:

«Ποιητή, σ' είδαμε πάντα στο πλευρό του λαού μας με σκέψη και με πράξη. Ο λόγος σου σπαθί, νυστέρι και φωτιά που φωτάνει και φως που καίει. Σ' είδαμε πάντα με την παλάμη σου ανοιχτή, δίπλα στ' αυτί, για ν' αφουγκράζεσαι πίσω απ' τα τείχη τη στρογγυλή βουή του Ιστορικού, αναπότρεπτου ήλιου. Αυτόν τον ήλιο μας έδειξες!»

Λίγες ώρες αργότερα ο «ποιητής της εργατιάς», όπως αποκλήθηκε, άφησε την τελευταία του πνοή. Η κηδεία του έγινε στις 18 Δεκέμβρη του 1974 στο Α' Νεκροταφείο. Λαοθάλασσα ολόκληρη τον συνοδευσε από τη Μητρόπολη, όπου είχε εκτεθεί η σορός του σε λαϊκό προσκύνημα, στην τελευταία του κατοικία.

Τα συνθήματα **«Ποιητή της εργατιάς -Είσαι Οδηγητής για μας»**, **«Ο λαός δεν ξεχνά-Τους αγωνιστές τιμά»** **“Αθάνατος!”** και **«Δεν πεθαίνει ο ποιητής -Είναι πάντα Οδηγητής»** δονούσαν το χώρο του Α' Νεκροταφείου.

Εκεί πάλι ο Βάρναλης ένωσε τον κόσμο της αριστεράς σε ένα μεγάλο λαϊκό ποτάμι, παρά τα μικρά 'παρατράγουδα' που έγιναν μπροστά στον ανοιχτό τάφο του για το ποιο έντυπο θα τον συνοδέψει στην τελευταία του κατοικία.

Στιγμιότυπα από την κηδεία του μεγάλου ποιητή μπορείτε να παρακολουθήσετε στο βίντεο που ακολουθεί.

Για το έργο του, έχουν γραφεί πολλά. **«Η ποίηση του Βάρναλη δε μύριζε ποτέ γάλα. Μύριζε από την αρχή μπαρούτι»**, έγραψε κάποτε ο **Μενέλαος Λουντέμης**. Στη μνήμη έρχονται δύο στίχοι, εξαιρετικά επίκαιροι και σήμερα νομίζουμε:

«Απ' τα τσακάλια δε γλιτώνεις μ' εφκές και παρακάλια» είναι ο ένας.

Και ο άλλος:

**«Κι αν είναι ο λάκκος σου πολύ βαθύς,
χρέος με τα χέρια σου να σηκωθείς.»**

Ακόμη, το διαχρονικά επίκαιρο:

«Αχ! πού 'σαι νιότη πούδειχνες πως θα γινόμουν άλλος...»

Από το πασίγνωστο ποίημα «**Οι μοιραίοι**» παραθέτουμε επίσης κάποια όχι τόσο γνωστή στροφή:

«Του ενού ο πατέρας χρόνια δέκα
παράλυτος -ίδιο στοιχειό
του άλλου η κοντόμερη γυναίκα
στο σπίτι λιώνει από χτικιό.
Στο Παλαμήδι ο γιός του Μάζη
κι η κόρη του Γιαβή στο Γκάζι.»

Τέλος, από τα “Επιγράμματα” (Στο Βασίλη Ρώτα) από το “**ΟΡΓΗ ΛΑΟΥ**” το υπ’ αριθμόν 6:

“Πάντ’ άγνωστος ανάμεσα σε αγνώστους.

Κυλά ο τροχός, οι αγνώστοι τον κυλάνε.”